

**Årsberetning for Den Danske Israelsmission
Ved Israelsmissionens 125-års jubilæum
Christiansfeld den 20. marts 2010
Af formanden, Kai Kjær-Hansen**

Ved dette 125-års jubilæum vil vi mindes de kvinder og mænd, som er gået forud for os og uden hvem, der ikke ville være noget at fejre. Vi tænker også på de venner af Israelsmissionen, der er afgået ved døden siden sidste årsmøde. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde.*

Jesus – vejen til Gud for jøder og ikke-jøder

Det er et privilegium få lov til at være med ved Israelsmissionens 125-års jubilæum og holde fest under temaet ”Den kære og svære Israelsmission”. Den Danske Israelsmission, som blev stiftet i 1885, var kun ét ud af mange jødemissionsselskaber, som så dagens lys i det 19. århundrede. Flere af disse eksisterer – Gud ske lov! – stadig væk og har trods beskyldninger om antijudaisme og/eller antisemitisme bevaret deres identitet og deler fortsat evangeliet med det jødiske folk. Men en del af disse selskaber fra det 19. århundrede – også nogle af dem, som Den Danske Israelsmission samarbejdede med – er ophørt med at eksistere eller forkaster nu mission til det jødiske folk.

Vi er ikke ophørt med at eksistere. Vi forkaster ikke mission til det jødiske folk. Gjørde vi det, kunne vi lige så godt forkaste vores egen tro. Vores tro er intet værd, dersom Jesus ikke har betydning for det jødiske folk. Troens betydning for os er afhængig af betydningen for det jødiske folk.

På forskellig måde kommer dette til udtryk igennem hele Den Danske Israelsmissions historie. Selv har jeg været inde på emnet i flere tidligere årsberetninger og artikler, men gentager det gerne. Den senere tids diskussion i Kristeligt Dagblad om, hvorvidt der er mange veje til Gud, kræver også Israelsmissionens svar.

Pastor Kristine Stricker Hestbech skriver på kristendom.dk: ”Hos os har Gud vist sig i Jesus Kristus, som måske kun er en ud af mange veje til Gud” (jf. Kristeligt Dagblad 5. marts 2010). Udsagnet er teologisk set ikke særlig oplysende, tværtimod misvisende. Den afgørende præmis, nemlig at vi som kristne tror på, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, har åbenbaret sig i Jesus af Nazaret, er fjernet.

Åbenbaringens ”hvor” var i jødernes land. Åbenbaringens ”fra hvem” var jødernes Gud. Åbenbaringens første ”til hvem” var jøderne. Og åbenbaringens hovedperson var jøden Jesus. Før der teologisk meningsfuldt kan tales om, at Gud har vist sig i Jesus Kristus ”hos os”, må der tales om, hvordan han åbenbarede sig for og i det jødiske folk. Den store glæde, som englener sang om julenat, og som skulle være for hele ”folket”, er i første omgang for det jødiske folk. Men da messiasstiden i og med Jesus er oprundet for det jødiske folk, indebærer det også en glædelig nyhed fra samme Gud til folkeslagene.

Når døren lukkes op for, at andre religioner kan føre til Gud, har man gjort Jesus til en bagatel. Først gjorde man det i den jødisk-kristne dialog i det 20. århundrede med talen om, at der skulle eksistere to pagter: Guds pagt med jøder via Sinaj og én for ikke-jøder via Golgata. Senere kom muslimer med. Men hvorfor slutte med tre pagter? Det har man da heller ikke gjort. Når Jesus gøres til en bagatel, er der ingen ende på antallet af pagter mellem Gud og mennesker. Den aktuelle debat viser dette. Nu indbydes vi til at se evangeliet i en gudgiven pluralitet. Når alt kommer til alt, er det jo kun ham dér Jesus, der skiller os!

Heraf følger teologiske absurditeter. Jeg nøjes her med et par synspunkter hentet fra det felt, som jeg især beskæftiger mig med, nemlig mission over for det jødiske folk.

Det er hævet over enhver tvivl, at Jesus er fremstillet som Messias og Guds søn for jøder i Det Nye Testamente. Om han også var og er det, er et spørgsmål som besvares i troens verden. Påstanden om, at Jesus var en falsk eller forfejlet jødisk Messias – og dermed dybest set en bagatel for jøder – finder jeg intet teologisk absurd i. Også det spørgsmål besvares i troens verden.

Men det er for mig en teologisk absurditet at hævde, at denne jødiske bagatel, Jesus, som ingen betydning har for jøder i dag, alligevel skulle have afgørende betydning for os ikke-jøder! Der er ingen bibelsk logik i dette. Hvordan kan man hævde, at den Jesus, som mødte sit eget folk, det jødiske, med krav på at blive hørt og adlydt, som man adlød Gud – ja, satte sit liv ind på dette – ikke længere har betydning for det jødiske folk, og så samtidig hævde, at hans radikale budskab har afgørende betydning ”hos os”?

Jesus kan kun have afgørende betydning for mig som ikke-jøde, hvis han har afgørende betydning for jøder. Det er en bibelsk absurditet at påstå, at den Jesus, som man hævder ikke er Messias for jøder, alligevel er Kristus for ”os” kristne, når stort set alt, hvad denne Jesus gjorde, blev gjort for jøder, og stort set alt, hvad han forkyndte, blev forkyndt for jøder.

Enten er Jesus ingenting for alle, eller også er han alt for alle. For alt det, som Jesus ifølge Det Nye Testamente betyder for ikke-jøder, altså os, er *udledt* af det, han betyder for jøder.

Det skriger til himlen, at troen på Jesus, som vi ”hos os” bekender som Herre, udgør afgudsdyrkelse for en jøde, der bekender samme tro. Jeg tænker her på Jesus-troende jøder i dag.

Fastholdes det, at jøder har brug for evangeliet til frelse, har det afgørende missiologiske implikationer. Så har man gjort verdensmissionen en stor tjeneste. For når det jødiske folk, som historisk set står Gud nærmest, har brug for evangeliet til frelse, så har alle andre folkeslag det også. Os selv inklusive. Og omvendt: afvises kristen mission til det jødiske folk, er vejen åben for afvisning af kristen mission til andre folkeslag.

Siger man ja til, at andre religioner kan føre til Gud, er den logiske følge, at de danske missionselskaber ophører med at drive mission – også og ikke mindst Israelsmissionen. Og dersom man skal være konsekvent: egentlig gjorde Ansgar og de andre os en bjørnetjeneste her i Danmark. For Odin og Thor må jo også føre til Gud efter denne tankegang.

Vel gjorde de ej!

Jesus er – fortsat – vejen, sandheden og livet, for jøder og ikke-jøder.

Netop derfor var der også danske missionærer, som fx udførte en gerning blandt jøder i Polen i første halvdel af det 20. århundrede. Jeg bruger arbejdet i Lwów som et eksempel på den kære og svære Israelsmission – i fortid. Den forbliver os kær og svær i vor egen tid.

Den kære og svære Israelsmission i Lwów

Fra 1905 havde Israelsmissionen udsendinge i forskellige byer i Galicien i den østlige del af Polen. I 1923 kom frk. Hansine Marcher til Lwów. Ja, navnet er svært at udtale, og når der fortælles herom i Israelsmissionens blad, siges det, at navnet ”udtales, som når børnene efterligner en hunds gøen: vov-vov”! På tysk hed byen Lemberg; den var Galiciens vigtigste by, hvor en tredjedel af de ca. 300.000 indbyggere var jøder.

Hansine Marcher indledte sit virke i skyggen af pogromer mod jøderne i forbindelse med polakkernes tilbageerobring af Lwów efter det østrig-ungarske monarkis sammenbrud. I november 1918 plyndrede og nedbrændte berusede soldater huse og synagoger og et sted mellem 1000 og 2000 jøder blev myrdet. Når der fortælles herom i Israelsmissionens blad, siges det: ”Vi forstår, at også denne vanære over Jesu navn har ladet byen med sprængstof.” I mellemkrigsårene kommer en stærk antisemitisme til udtryk – ikke mindst findes den inden for den katolske og græsk-ortodokse kirke. Men ikke nok med det. Henry Rasmussen betegner ligefrem den tyske præst ved den evangeliske kirke i Lwów som ”antisemit”.

At der også var modstand fra jødisk side mod missionen, skal ikke forties. Men at den ”kære” Israelsmission var ”svær” – i Lwòw og mange andre steder – skyldtes først og fremmest den kirkelige antisemitisme.

Kaldet til Lwòw i 1923

Kaldet til Lwòw kom fra en lille gruppe jøder, der havde været under indflydelse af den kendte Jesus-troende jøde Chaim Jedidiah Pollak, også kaldet Lucky, som elskede sit folk, men foragtede jødemission og mente, at kristne missionærer gjorde bedst i at få andre kristne gjort til bedre kristne, skabe levende kristne menigheder, som så ville tiltrække jøder. Med andre ord: drive mission på en indirekte måde.

Dette missionssyn havde frk. Marcher ikke, og i breve vender hun sig skarpt imod denne opfattelse. Åbent vedkendte hun, at hun var jødemissionær, søgte kontakt med jøder, uddelte traktater og læste Det Nye Testamente med interesserede jøder. Hun virkede i Lwòw indtil 1932, i perioder bistået af andre kvindelige danske missionærer. I perioden 1932-1935 arbejdede pastor Ejner Hoff og hustru i Lwòw, og nogle af Israelsmissionens mandlige medarbejdere i Danmark vikarierede ind imellem og forrettede dåb.

Det gjorde bl.a Henry Rasmussen i slutningen af 1934. Han udtrykker beundring og respekt for det arbejde, som tidligere er blevet udført og siger: ”Meget, ja meget ofte gik mine tanker til de kvinder, der har stået alene i årevis her, og jeg undrede mig over, at de havde kunnet.”

Dette udgør en parallel til situationen i København i årene forud for Israelsmissionens stiftelse i 1885. Her var det også kvinder, der tog initiativet. Først senere kom mændene med.

Rasmussen oplyser, at menigheden i 1934 består af 10 voksne og tre børn og tilføjer: ”men uden at forklejne de 9 må man have lov at sige, at der er en enkelt af dem, nemlig Hr. Weber, som betyder mest. Hans hjerte brænder af kærlighed til Kristus og alle, der tilbeder ham, og han går ind under lidelse og kamp, ’om han dog kunne frelse nogle’. Her er det brændende missionssind, som ydmygede mig så meget, og som mange herhjemme trængte til at få. Dette missionssind har kostet ham hans arbejde, og netop dette er et af de store spørgsmål angående denne menigheds fremtid.”

Til fremtiden hørte Anden Verdenskrig, hvor ikke blot den lille menighed i Lwòw gik under, men hvor alle jøder i Lwòw blev udryddet.

Et fornyet kald i 1935

Til Israelsmissionens 50-års jubilæum i 1935 sendte menigheden i Lwòw en hilsen, hvor der udtrykkes glæde over, ”at vi gennem tro tjenere fra Danmark lærte at kende Herren”. I særlig grad understreger de det forarbejde, som frk. Marcher har gjort, og nævner også det arbejde, som pastor Hoff og hustru har udført samt de gæster fra Danmark, som har været på kortere besøg i Lwòw. ”Vor største tak for eders arbejde vil vi udtrykke ved at sige, at vi føler os lykkelige i Herren.”

Hilsenen afsluttes med et kald: ”Kom over – og hjælp os. Thi det arbejde, som igennem tro tjenere fra Danmark ved Guds nåde er blevet udført her i Lwòw, forlanger en fortsættelse. Derfor beder vi til Herren, at I i dag ved eders jubilæumsfest måtte finde en tjener og sende til os.”

Denne ”tjener” fandt man i Henry Rasmussen, som sammen med sin familie ankom til Lwòw i 1936. Hans gerning skal ikke beskrives her. I 1939 kom familien på sommerferieophold i Danmark med returbilletter i lommen til den 14. september. Herom skriver han senere: ”1. september brød krigen ud. Vi kunne ikke vende tilbage og, da krigen hørte op, var der ingen at vende tilbage til.” Og han stiller spørgsmålet: ”Bevaredes de døbte i troen under alle deres lidelser? Var der nogle af de jøder, der har lyttet ved andagter og gudstjenester, hos hvem et ord faldt i den gode jord?”

Historien om Israel Weber, Rasmussens medarbejder i Lwòw, kaster lys over dette spørgsmål.

Israel Weber –

Lwòw – Lodz – Auschwitz og Haifa

Israel Weber, som var født i 1895, kom i kontakt med evangeliet gennem Den Danske Israelsmissions udsending i Lwòw, frk. Hansine Marcher. De læste i en længere periode Det Nye Testamente sammen, og efter mange overvejelser blev han døbt påskedag 1933 af den danske præst Ejner Hoff. Senere samme år blev hans kone Regina også døbt.

Israel Weber bliver herefter en af de ledende skikkelser i den lille menighed i Lwòw, hvor han holdt møder og udgav hefter om sin nye tro. Men hans liv var ikke let. Han var uddannet inden for ”konditori og konfiture” og havde i en del år været formand med mange arbejdere under sig på en stor fabrik. Den stilling mistede han på grund af sin tro.

I 1936 åbnede han egen forretning. Men ”det blev en kamp mod det umulige”, som det lyder i et kreds-brev fra 1936. ”Jøderne ville ikke købe hos ham, fordi han var en kristen, og de kristne heller ikke, fordi han var jøde og ikke katolik som de.”

Og selv om han var døbt, gjorde en kristen dåbsattest ingen forskel, da nazisterne gjorde deres indtog i Lwòw.

Israel Weber under Anden Verdenskrig

Lembergs jøder blev udryddet under Anden Verdenskrig. Russerne havde byen i perioden 1939 til 1941. Så kom tyskerne i foråret 1941 og havde byen til krigens slutning, hvorefter den kom på russernes hænder igen. Da det skete, havde tyskerne rensset byen for jøder.

I september 1945 giver Weber livstegn fra sig, og kontakten til Israelsmissionen genoptages. I et brev til professor Frederik Torm fra begyndelsen af februar 1947 fortæller han, at hans kone Regina under store lidelser døde i koncentrationslejren Stutthof, og at han er den eneste af sin familie, der er i live. Efter tyskernes overtagelse af Lemberg var de blevet forflyttet til ghettoen Litzmannstadt eller Lodz-ghettoen, efter ghettoen i Warschawa den største ghetto. I 1941 fandtes der i ghettoen 300 jødekristne, som forsøgte at trøste og opmuntre hinanden og havde gudstjenestefællesskab med hinanden. Senere blev alle overført til forskellige koncentrationslejre – Israel Weber til Auschwitz. Han overlevede rædslerne med livet i behold, men mærket for livet, bl.a. var hans to storetæer blevet amputeret efter forfrysninger under arbejdet i kulgruben i Auschwitz.

Israel Weber i staten Israel

Senere i 1947 lykkes det Israel Weber at komme til Israel som immigrant. Han får kontakt med den britiske mission i Haifa, og professor Torm sender i september samme år en anbefalingsskrivelse til denne mission. Missionen i Haifa kvitterer ved at fortælle, at Weber i en kort tid har haft vanskeligheder, men at han nu har en god stilling på en chokoladefabrik i Haifa; de forudser, at når omgivelserne finder ud af, at han er ”kristen” vil han ikke få det let.

I Haifa etablerer Weber en jiddisch-talende menighed, og i 1950 er han med i en arbejdsgruppe, som forsøger at danne en messiansk union i Israel. Forbindelsen til Danmark plejes, og han sender bl.a. den påtænkte unions tretten trosartikler på hebraisk til Israelsmissionen. Fra Danmark sendes med jævne mellemrum nødhjælpsspakker til Weber. En række af Webers julekort og breve er bevaret i Israelsmissionens arkiv.

Mødet mellem Israel Weber og Axel Torm

På sin (eneste) rejse til Israel møder daværende formand, Axel Torm, i 1951 Israel Weber. Han er nu blevet gift med Ida, arbejder på en chokoladefabrik i Haifa og ”er lykkelig ved at være i Israel”, skriver Torm, som fortsætter med disse tankevækkende iagttagelser:

”Han har en tid været ansat som medhjælper i et missionsarbejde, men er nu glad for sit nye arbejde. Skal vi som kristne vinde tillid hernede, sagde han, må vi fortjene vort ophold med vort arbejde. Og heri har han nok ret. Vi var enige om, at en virkelig kirke af kristne jøder i Israel ikke kan skabes ad kunstig vej. Den må blive til ved Helligåndens kraft. Vi var enige om, at den slet ikke behøvede at få et luthersk eller reformert eller noget andet præg. Den skal måske selv kæmpe sig frem til sin egen bekendelse, når blot denne bliver grundkristelig. Det gælder om, at den kan komme til at stå i et virkeligt og levende forhold til Jesus Kristus som Messias og Guds søn og i et sandt broderskab til hele Jesu Kristi kirke, så den enhed, Paulus i Ef. 2 forkynder, fuldt ud kan blive virkelighed. Og det gælder om, at den undgår al fare for judaisme, som Paulus kæmper så stærkt imod. Alle de problemer, der hermed melder sig, kan jeg imidlertid ikke komme ind på her.”

Mødet mellem Israel Weber og Lis og Henry Rasmussen

På deres rejse til Israel i 1955 møder Lis og Henry Rasmussen også Israel Weber. Det bliver til et hjerteligt og gribende gensyn ved Genesaret Sø. Det er nu omkring 17 år siden, de sidst så hinanden i Lwòw.

Sidste aften før tilbagerejsen til Danmark befinder Lis og Henry Rasmussen sig hos den norske missionspræst Magne Solheim i Haifa. Han indbyder til foredrag om missionsarbejdet. Det takker de venligst nej til. I stedet samles de med venner fra Lwòw-tiden, som var kommet til Israel. Henry Rasmussen fortæller:

”... vi fik et værelse, hvor vi – min kone strammet op med piller – kunne være sammen med hr. og fru Weber, Benjamin Stanik og fru Mandelbaum med hendes søn Bertold, lang og opløben i israelsk militæruniform. Det var vore fra Lwòw. Weber min gamle medarbejder. Stanik døbte jeg i december 1934 og familien Mandelbaum pinse 1936. En time fik vi sammen, en time, som vi tilbragte med at græde og le og spørge og spøge og fortælle og mindes, men alt dette skal nu ikke i bladet. Det er vores.

Opbrudstimen kom. Det var svært. Det var meget svært. Sværere end De kan forestille Dem.”

Israel Weber fortsatte med at sende breve og julekort til Israelsmissionen og dens medarbejdere. Sidste brev fra Weber, som jeg indtil nu har fundet i arkivet, er dateret 30. april 1957. Her vedlægger han en skrivelse om forholdet mellem den jødiske og kristne påske.

Hvornår Israel Weber døde i Israel, ved jeg (endnu) ikke. Men at han også har en plads i den messiansk-jødiske historie i Israel, er der ingen tvivl om. Som jeg læser ham, bevarer han taknemlighed over, hvad han har fået gennem ”hedningers” virksomhed, har ikke behov for at distancere sig fra kristen mission, som nogle messianske jøder i Israel gjorde på det tidspunkt, og udtrykker troens fællesskab i Jesus Messias med ikke-jøder – blandt disse sine danske venner.

Arbejdet i Israel

Israelsmissionens arbejde i Danmark og Israel er naturligvis nært knyttet sammen. Man kan ikke tale om det ene uden at inkludere det andet. Som højdepunkter i 2009 står to ordinations- og udsendelsesgudstjenester i Christianskirken i Århus, i januar og maj, og med efterfølgende missionsfester for præstefamilierne Rasmussen og Nielsen, hvor den første familie blev sendt ”ned” til Jaffo og den anden blev sendt ”op” til Jerusalem. Både Christian Rasmussen og Jakob Wilms Nielsen blev ordineret af biskop Steen Skovsgaard. I efteråret var biskoppen sammen med sin hustru på visitationsrejse i Israel og med generalsekretær Bodil F. Skjøtt som ”guide” – alt sammen noget, der er blevet dækket i Israelsmissionens Avis.

Tak til Hans-Ole Bækgaard

I juni 2009 vendte Hans-Ole Bækgaard tilbage til Danmark efter 4½ år som dansk præst i Jerusalem. Kontrakten med ham lød egentlig kun på tre år, men den blev forlænget efter ønske fra begge parter. Hans-Ole Bækgaards virke har været præget af soliditet, bundsolid har han været som prædikant, som mentor for volontører, som samtalepartner, ja, netop som præst. Det har dog ikke forhindre ham i at slå sig løs som ung blandt de unge på de mange ture, han har guidet i Israel. I sidste del af sin periode i Jerusalem blev han inddraget i arbejdet på Caspari Center.

Da han ikke har været ansat i fuld stilling, har han brugt en del af sin fritid til at forske i den messiansk-jødiske historie og teologi, hvilket han håber at fortsætte med i embedet som præst i Danmark.

Som enhver af os, der har været udsending for Den Danske Israelsmission i Israel, er også Hans-Ole Bækgaard mærket for livet. Han har stillet sig til rådighed for at holde møder for Israelsmissionen i det omfang, andet engagement tillader det. Vi glæder os derfor til fortsat samarbejde om Israelsmissionens sag, takker for indsatsen og ønsker Guds velsignelse over hans fremtidige virke.

Arbejdet i Jerusalem

I slutningen af august 2009 blev Jakob Wilms Nielsen indsat som dansk præst ”oppe” i Jerusalem og præstefamilien budt velkommen.

Mens der tidligere har været en kirkevolontør, som har været tilknyttet danskerarbejdet – den sidste var Maria Mark Hansen i foråret 2009 – har Lise Bach Nielsen overtaget ansvaret for denne del af arbejdet som ”volontørkoordinator”, samtidig med at hun har ansvaret for en stor del af de mange menighedsaktiviteter. Helt nyt er dette ikke for Lise, idet hun og Jakob var volontører i Jerusalem i foråret 2007. Hun er gået til arbejdet med frisk mod, hvilket fremgår af ”kirkebladet”, som kan ses på Israelsmissionens hjemmeside (www.israel.dk). På programmet findes åbent-hus-arrangementer, guidede turer og andet. Desuden har hun ansvaret for forbindelsen til volontører i programmet *Meet the People*.

Den danske præst – med det i Jerusalem og den nytestamentlige historie ikke ukendte navn Jakob – er Jakob Wilms Nielsen. Den måde, stillingen er skruet sammen på for ham og Lise gør, at halvdelen af hans tid skal bruges på Caspari Center, hvor han allerede er godt i gang som ”Director of International Studies”, som hans titel lyder. Han har netop udfærdiget en folder med titlen ”Studie i kontekst”, hvor nordiske studenter tilbydes kursus i Jerusalem med tilknytning til Caspari Center.

I de omkring fire måneder, familien Nielsen har været i Jerusalem, er der blevet afholdt 11 danske gudstjenester med sammenlagt omkring 200 deltagere. Til de ”almindelige” gudstjenester har antallet varieret mellem 2 og 20.

Glædeligt er det også at notere, at der i efteråret 2009 har været et par fællesarrangementer i Jerusalem sammen med bevægelsen *Ordet og Israel*. Et fælles påskemåltid med efterfølgende lovsangsaften i St. John’s Chapel, hvor Den Danske Kirken holder gudstjenester, er planlagt i påsken 2010, og der arbejdes fx også på at lave en fælles tur til Galilæa, respekterende hinandens forskelle, men også i erkendelse af, at der er mere, der forener end adskiller.

Blandt det ”løse” her i foråret kan nævnes et spændende arrangement 2. pinsedag, som er kommet i stand på initiativ af folkekirkemenigheder i Roskilde Domprovsti. Både i Roskilde og Jerusalem holdes der samtidig friluftsgudstjeneste. Man deles om opgaverne, og begge menigheder kan på storskærme følge med i den fælles gudstjeneste – i Jerusalem og Roskilde.

I sin første halvårsrapport skriver Jakob Wilms Nielsen afsluttende om arbejdet i Jerusalem: ”Det, som det hele i sidste ende handler om, er, hvordan vi bedre kan være med til at

føre DIM's vision ud i livet. Visionen om, at flere jøder må få et møde med jøden Jesus og komme til tro på ham som deres Messias."

I Jerusalem er Louise Vibjerg Thomsen fortsat som sekretær på Musalahas kontor, hvor hun nyder respekt for sit arbejde. En række danske volontører har også været med i dette vigtige forsoningsarbejde. Socialt arbejde er udført af volontører tilknyttet IU's projekt *Meet the People*.

Arbejdet i Jaffo

Efter at have været "oppe" i Jerusalem bevæger vi os nu "ned" til Jaffo, til Immanuel Kirken og menighedsarbejdet dér. Familien Rasmussen kom til Jaffo i slutningen af januar 2009 og levede den første tid under nok så interimistiske forhold i et par værelser i "Immanuel House", lige over for kirken. De nåede at få en kort introduktion til arbejdet af det afgangende præstepar, Jan og Vicka Mortensen, inden disse et par uger senere rejste tilbage til Danmark. I foråret blev der tid til sprogundervisning, men arbejdet i menigheden trængte sig på, uden dog at Christian Rasmussen havde ansvaret for gudstjenesterne, som blev varetaget af Otto Høvik, Norge, tidligere præst ved menigheden. Formelt blev Christian Rasmussen indsat som præst i Immanuel Kirken i slutningen af april 2009 ved en højtidelig indsættelsesgudstjeneste. Efter familieførøgelse i midten af juni – det blev en søn, som fik et rigtigt Jaffo-navn, nemlig Simon, hvad enten det var efter Simon Garver eller Simon Peter – og efter sommerferie i Danmark er det gået slag i slag: med to gudstjenester om ugen, menighedsarbejde, sjælesorg, administration og meget andet.

Foruden at holde sammen på familien med fire børn deltager Lisbeth Rasmussen i menighedsarbejdet, og efter endt barsel skal hun være engageret i det arbejde blandt kvinder i Jeriko, som Israelsmissionen støtter via Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U), hvilket jeg kommer tilbage til.

I arbejdet har de været godt hjulpet af Elisabeth og David Serner, som har været volontører gennem hele 2009. Og også af Christians bror og svigerinde, Thomas og Conny Rasmussen i efteråret. Og for at det ikke skal være løgn: i foråret 2010 har de som volontører Annette og Martin Lindberg Jensen, Lisbeths søster og svoger. Sådan!

Et godt indtryk af menighedens arbejde og aktivitet giver det engelsksprogede "kirkeblad" *Reshet*, som findes på Israelsmissionens hjemmeside (www.israel.dk).

En anden Lisbeth, nemlig Lisbeth Olesen, skal som volontør i foråret 2010 udvikle menighedens hjemmeside og løse andre layout-opgaver. Hun er uddannet som mediegrafiker, og menigheden udnytter den enestående chance til at opdatere alle deres tryksager og foldere om menighedens arbejde, som deles ud i forbindelse med koncerter og andre arrangementer..

Skønt der har været mange danskere engageret i arbejdet i Jaffo i 2009, er det *ikke* Den Danske Israelsmission som bærer den økonomiske hovedbyrde. Den deles af de nordiske israelsmissioner i paraplyorganisationen *Joint Mission to Israel*.

Blandt årets solstrålehistorier indgår den israelske fotograf Dotan Goor-Arye, hvis første kontakt med menigheden kom i stand, mens Jan Mortensen var præst. Siden da har han jævnligt fulgt menigheden og fotograferet dens aktiviteter. Det hele begyndte som noget rent professionelt, men tog for ham en personlig og emotionel vending. De fordomme eller "tegn på kristendommen", som han havde forventet at finde i menigheden holdt ikke stik. Han deltog i sabbatsgudstjenester, bibelstudier og fællesskabs-måltider. Samtaler fulgte samtaler. Det ene fotografi blev taget efter det andet. Nogle af disse findes her i salen og vil også blive bragt i Israelsmissionens Avis. Havde man ikke kendt den bagvedliggende historie, havde disse fotos måske ikke gjort særligt indtryk. Det gør de nu.

Gennem mødet med menigheden i Immanuel Kirken blev "tegnene" efterhånden tydeligere for ham. Som Dotan Goor-Arye bl.a. skriver i den ledsagende tekst til sine billeder:

Langsomt, billede efter billede, begyndte jeg at forstå.
Jeg begyndte at se det skjulte, og tegnene blev efterhånden tydelige.
De var nemlig lige dér – lige foran mig –
i venskabet og den indbyrdes kærlighed.
De var der i børnenes glade fnis og
deres forældres lidenskabelige blikke.
Jeg kunne mærke dem i stemmerne fra de bedende – og i deres lukkede øjne.
Jeg har hørt dem i Juans musik, i den blide sang
fra koret og i tonen fra Christians prædikener.
Og jeg har prøvet at indfange det hele.
Jeg har forsøgt at få fat i disse træk – og fastholde dem
inden i mig – i mine fotografier.

Støtte til andet arbejde i Israel

Som i de foregående år støtter vi fortsat det kristne studenterarbejde i Israel, bibelbutikken i Tel Aviv og bibelspredning, evangelisation i samarbejde med andre og Ebenezer-hjemmet i Haifa, hvor man arbejder på at overdrage det fulde ansvar for hjemmet til lokale kræfter.

Volontører i Israel og andetsteds

Siden årsmødet i 2009 har følgende unge arbejdet, eller arbejder nu, i Israel som volontører for Israelsmissionen eller Israelsmissionens Unge. Vi udtrykker tak til dem alle

Hjemkommet i sommeren 2009

Maria Mark Hansen (januar – juni): Kirkevolontør, Jerusalem

Dina Schrøder (januar – august): Musalaha, Jerusalem

Birgitte Søe (januar – august): Musalaha, Jerusalem

Juli 2009

Morten Bach: Jews for Jesus, New York

Helene Christensen, Jews for Jesus, London

Tobias Juhl Mørch: Jews for Jesus, New York

Hjemkommet i december 2009 – januar 2010

Elisabeth og David Serner (januar – december), Immanuel Kirken, Jaffo

Conny og Thomas Rasmussen (august – januar), Immanuel Kirken, Jaffo

Nye fra februar 2010 (og stadig arbejdende)

Anette og Martin Lindberg Jensen (februar – august): Immanuel Kirken, Jaffo

Lisbeth Olesen (februar – juni): Immanuel Kirken, Jaffo

Jonathan Thormann Nielsen (februar – august): Musalaha, Jerusalem

Eva Jacobsen (februar – august): Musalaha, Jerusalem

Meet the People volontører (socialt arbejde)

Hjemkommet i sommeren 2009

Heidi Christiansen (februar – august)

Pia Mortensen (februar – august)

Eva Maria Olafsson (april – juni)

Meet the People volontører fra sommeren 2009

Dinna Bjerrum (september – januar)

Mirjam Norup (september – januar)

Mette Amby (oktober – april)

Meet the People volontører fra februar 2010 (og stadig arbejdende)

Matilde og Simon Madsen (februar – august)

Sine Korsholm (februar – august)

Astrid Lund-Pedersen (februar – august)

Peder B. Ravn (februar – august)

Arbejdet i Danmark

Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2009 har i store træk fulgt de linjer, der er lagt i de foregående år. Højdepunkterne med to ordinations- og udsendelsesgudstjenester for to unge familier, der nu gør tjeneste i Jaffo og Jerusalem, har jeg allerede omtalt.

Men 2009 blev også året, hvor Mission Afrika meddelte, at de havde besluttet at flytte til Århus og opsagde samarbejdsaftalen med de øvrige tre missionselskaber i Ydre Missions Hus i Christiansfeld med virkning fra 31. december 2010. Dette giver nye udfordringer og kræver en forklaring og et par kommentarer.

Samarbejde og fremtid

Siden sommeren 1974 har Brødremenighedens Danske Mission (BDM), Sudanmissionen (nu Mission Afrika, MA), Dansk Ethioper Mission (DEM) og Den Danske Israelsmission (DIM) levet under samme tag i Søstrehuset i Christiansfeld. (I en lang periode havde også Det Danske Missionselskab/Danmission lokaler her.

På forskellig måde forsøgte man at inspirere hinanden og havde en maskinpark i fællesskab, men kørte ellers stort set sit eget løb. Fra den 1. april 1999 indgik Israelsmissionen en aftale med Sudanmissionen om at udføre vort regnskab. Herom sagde jeg i min årsberetning for 1999: "Det betyder selvfølgelig ikke at vi nu er blevet en underafdeling af Sudanmissionen. Vi betaler for det arbejde de udfører, og sparer et betragteligt beløb på administrationen. Så må vi se hvordan det går, og om andre missionselskaber vil være med til at tænke nyt, når det gælder om at samarbejde på et sådant felt."

Og det ville de. I 2003 oprettede de fire selskabet "Fælleskontoret", hvor en række fælles opgaver af praktisk art blev løst sammen. I 2006 blev der på initiativ af generalsekretærene for de fire selskaber (Jørgen Bøytler, Jens Møller, Sune Skarsholm og Heinrich Pedersen) sat gang i en proces, i hvilken også selskabernes bestyrelse deltog om et udvidet samarbejde de fire selskaber imellem. Det førte i 2007 til at generalsekretærer (nu Jørgen Bøytler, Jens Møller, Sune Skarsholm og Bodil F. Skjøtt) kom med et oplæg om at slå de fire selskaber sammen i ét stort missionselskab. Dette oplæg var præget af visionen om, at vi i fællesskab kunne nå længere ud sammen og var blevet til efter at medarbejderne i YMH i arbejdsgrupper inden for deres fagområde havde skitseret hvilke opgaver, der kunne løses i fællesskab. Ingen af de fire selskabers bestyrelse ønskede dog en så vidtgående ændring, og medarbejderne blev i stedet bedt om at pege på muligheder for udvidet samarbejde inden for de nuværende strukturelle rammer. Bortset fra en udvidet bestyrelse for Ydre Missions Hus skete ingen betydelige ændringer i samarbejdet. Med hensyn til det manglende resultat har alle fire selskaber og deres bestyrelser deres del og ansvar. Når generalsekretærene fortsatte med at fremkomme med konkrete forslag for udvidelse af samarbejdet, var det snart det

ene, snart det andet selskab som havde betænkeligheder, om end ingen benægtede nødvendigheden af samarbejde.

I begyndelsen af oktober 2009 meddelte Mission Afrika uden forudgående varsel og drøftelse med de tre andre selskaber, at de opsagde samarbejdet i Christiansfeld per 31. december 2010 og ville flytte deres sekretariat til Århus. Dette blev i en pressemeddelelse beklaget af de andre tre selskaber. Opsigelsen var ledsaget af en invitation til at flytte med. Måden, sagen var blevet behandlet på, gjorde det imidlertid vanskeligt at sige ja hertil.

Hermed var en ny situation opstået, idet Mission Afrikas flytning fra Christiansfeld ikke blot indebar, at fire selskaber blev reduceret til tre, men samarbejdet blev reelt halveret, da det var det største selskab, som forlod samarbejdet, et selskab på nogenlunde samme størrelse som de øvrige tre selskaber tilsammen.

I december, januar og februar 2010 har de tre selskaber forhandlet med hinanden. Igen er spørgsmålet om fusion blevet drøftet, uden at man er nået til enighed herom. Spørgsmålet om lokaliteten for et fremtidigt samarbejde skiller også. Denne proces har ikke været forgæves, idet den har været med til at synliggøre problemerne i en udbygning af vores nuværende samarbejde. I processen er der sat ord på de værdier, som selskaberne hver for sig ikke ønsker at give afkald på, men som også gør det vanskeligere at komme videre i et mere udstrakt samarbejde.

Under indtryk af, at man befandt sig i et dødvande, drøftede Israelsmissionens landsstyre situationen ved sit møde den 5. februar. Formanden og generalsekretæren oplyste, at de havde haft nogle uforpligtende samtaler med ledende personer på Menighedsfakultetet, som gerne så, at ydremissionsselskaberne flyttede ind på deres matrikel i Århus, tæt ved Universitetet. Under indtryk heraf udtalte landsstyret, at dette lød interessant – og under alle omstændigheder ville man arbejde på at flytte til Århus.

Denne hensigtserklæring blev meddelt de øvrige to selskaber ved et fælles møde den 10. februar. Dateret den 17. februar modtog de tre selskaber et brev fra Menighedsfakultetet med indbydelse til at overveje et netværkssamarbejde med MF, nu hvor de tilbageblevne tre selskaber skal overveje deres fremtid. Denne invitationen var i første omgang rettet til de tre selskaber, som MF vidste var i den situation, at man skulle lave nye dispositioner.

Et tættere og mere struktureret samarbejde med MF rummer helt nye muligheder for synergi mellem mission og teologi. Det er vigtigt ikke mindst i den tid, vi befinder os i. Det rummer mulighed for et samspil mellem kirke/menighed og mission, som også missions-selskaber har brug for. Vi kommer tættere på den del af vores unge, som holder til i Århus, hvilket klart er den største gruppe, selv om Danmark er mere end Århus, også når det gælder unge. MF's beliggenhed tæt ved universitetet giver også mulighed for kontakt til dem på universitetet, som arbejder med mission.

Et evt fremtidigt samarbejde med MF medfører ikke strukturelle ændringer for Israelsmissionen eller andre selskaber, hvorfor spørgsmålet om fusion og/eller konsortium derfor ikke er en del af billedet. MF vil i givet fald beholde sin identitet og de enkelte missions-selskaber deres. Der bliver først og fremmest tale om ad hoc udvalg, netværksgrupper og dynamisk samarbejde omkring konkrete projekter.

BDM har meddelt, at de under alle omstændigheder forbliver i Christiansfeld. DEM tager på deres bestyrelsesmøde i april stilling til, hvor deres kommende sekretariat skal placeres, men har også tilkendegivet, at de ønsker at flytte fra Christiansfeld.

Om et fremtidigt netværkssamarbejde på MF's matrikel bliver til noget, kan kun fremtiden vise. Jeg har fundet det rigtigst at tale åbent om dem i denne beretning.

Som enhver kan forstå, er udfordringerne mange for bestyrelserne for tre selskaber. Vi beder vore venner om forbøn, så vi kan tage de rette beslutninger. Israelsmissionen har til hensigt at fortsætte samarbejdet, hvor dette er muligt, både med tidligere partnere og eventuelt nye.

Og herefter i korthed om Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2009.

Sekretariat og medarbejdere

Sekretariatet er uændret med Bodil F. Skjøtt som generalsekretær, med Jeanette Wind på deltid som kontorassistent og med Peter Madsen som ungdomssekretær. Bente Skovsgaard fra YMH-fælleskontor arbejder fortsat med Israelsmissionens regnskab. Lise Søndergård, Århus, er nyansat og arbejder på deltid som IU's volontørkoordinator. Kai Kjær-Hansen fungerer fortsat som konsulent og redaktør af Israelsmissionens Avis, bistået af Birger Petterson på frivillig basis. Orla F. Møller er layout'er på avisen, og Jens-Arne Skjøtt står fortsat for salget af Ydre Missions lodseddel. Lars Poulsen er frivillig medarbejder på vores hjemmeside og laver desuden en del andet layout arbejde for os.

I efteråret 2009 tog forhenværende sognepræst Niels Gad, nu bosiddende i Aabenraa, fat på at katalogisere bøgerne, der findes i Israelsmissionens kælderrum i Christiansfeld. Han fortsætter her i foråret med at katalogisere bøger, der befinder sig andre steder i landet, og som har tilhørt Israelsmissionen eller dens formænd og medarbejdere. Eyvind Melchiorson, Strandby, og Sigurd Petersen, Bording, har været i gang med at indbinde Israelsmissionens blade og aviser fra 1983 og fremad.

Når det gælder arbejdet med at bevare Israelsmissionens historie, kan vi sagtens finde opgaver til frivillige medarbejdere. Det samme gælder det endnu vigtigere, nemlig at gøre Israelsmissionen kendt her og nu. Interesserede kan henvende sig til generalsekretæren. Mulighederne er mange.

Genbrug

Mission Afrika og Israelsmissionen fortsætter det gode samarbejde omkring genbrugsbutikkerne i Brejning (ved Børkop) og Odense. Overskuddet i Brejning var i 2009 på ca. 190.000 kroner. Arbejdet i denne butik udføres af omkring 40 frivillige medarbejdere. Butikken i Odense er flyttet til mere centralt beliggende lokaler. Her er også en stor gruppe involveret. På grund af flytning mv. har butikken i Odense endnu ikke givet overskud, men det skal nok komme.

Og så kan jeg med glæde meddele, at en ny genbrugsbutik er åbnet i Sorø den 18. marts, således at de to selskaber nu samarbejder omkring 3 butikker.

I genbrugsverdenen i Danmark regner man med, at nye EU-regler vil medføre, at genbrugsbutikkerne bliver momspligtige. Hvornår dette træder i kraft, er usikkert. Nogle opfatter de nye regler som en trussel mod genbrugsbutikkerne, mens andre er mere optimistiske og påpeger, at nye regler med moms giver mulighed for også at sælge nye varer.

Med jævne mellemrum er der møder mellem medarbejderne i genbrugsbutikkerne og repræsentanter for de to selskaber, således at medarbejderne kan ajourføres med, hvad pengene går til, og hvad de to missionselskaber står for.

Information om Israelsmissionen og møder

I 2009 udkom *Israelsmissionens Avis* med seks numre på hver otte sider. Avisen blev trykt i et oplag på 5.000 og sendt til omkring 3.800 abonnenter. Et separat blad, *Israelsmissionens Info 2009*, der er på fire sider og blev brugt hele året, udkom i 2.000 eksemplarer. Med jævne mellemrum er der udsendt en *Nyhedsmail*.

Og ellers har de to nye præstefamilier i Israel og skiftende volontører været flittige med at informere om deres arbejde gennem de blogs, som de har lagt ud på nettet, og som findes på *Israelsmissionens hjemmeside* (www.israel.dk).

Israelsmissionens sag er ligeledes gjort kendt gennem en række møder og foredrag over hele landet. Medarbejderne stiller sig fortsat til rådighed for sådanne møder, og venner af

Israelsmissionen opfordres til aktivt at få emner med relation til Bibel og Israel på programmet ved sognemøder og i missionshuse.

I samarbejde med Missionshotellet Stella Maris, Svendborg, blev det årlige Israelsstævne afholdt i november 2009. Stævnet i 2010 afholdes i dagene 1.-4. november og har som tema ”Guds kald til Israel – og os”.

Sammen med Menighedsfakultet i Århus blev der i januar 2010 afholdt et velbesøgt teologikursus under temaet ”Kirke i mission”. Den norske professor Oskar Skarsaune beskæftigede sig bl.a. med Jesus-troende jøder i de første århundreder, mens Bodil F. Skjøtt stod for bibelforedragene.

I flere år har familierne Skjøtt og Kjær-Hansen deltaget i Bibelcamping på Holmsborg, således også i 2009. Det gør de også i dagene 23. til 31. juli 2010, hvor Bodil F. Skjøtt og Kai Kjær-Hansen som sædvanlig står for de fem bibeltimer mv. De frie former under en bibelcamping giver mange muligheder for også at tale om ”den kære og svære Israelsmission”.

Israelsmissionens landsstyre

I forbindelse med årsmøde afholdes valg til Israelsmissionens landsstyre. Ved fristens udløb var der ikke bragt flere navne på bane end den, der skulle vælges. Det blev Merete Pihl Konrad, som hermed bydes velkommen. Til dagligt arbejder hun som familiebehandler ved Århus Kommune.

Hun afløser sognepræst Erik Nikolajsen, Herning, som efter hele 20 år som landsstyremedlem ønskede at fratæde. I perioden 1978 til 1983 var Erik og Gunvor dansk præstepar i Jerusalem. Heldigvis er det at fratæde en bestyrelsespost ikke ensbetydende med at opgive et engagement, så vi ser frem til fortsat samarbejde på andre planer og takker for det hidtidige engagement.

Landsstyret består således af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Henning Lysholm Christensen (næstformand), Peter Østergaard Jacobsen (FU), Bent Jakobsen, Mette Pihl Konrad, Hanne Skjølstrup Mikkelsen, Jørgen Hedager Nielsen og Heinrich W. Pedersen.

Ny konstituering finder sted ved førstkommende landsstyremøde i begyndelsen af maj måned.

Mandag den 22. marts drager generalsekretær Bodil F. Skjøtt og fem landsstyremedlemmer af sted til Israel/de palæstinensiske selvstyreområder for at deltage i en partnerskabskonference med Det Palæstinensiske Bibelselskab. Gennem årene har Israelsmissionen med midler fra Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U) været med til at kanalisere betydelige pengebeløb til fx forsoningsarbejdet Musalaha. Nu gælder det Det Palæstinensiske Bibelselskab. Rejsen og partnerskabskonferencen betales af DMR-U. Efter konferencen besøges andre samarbejdspartnere i Israel på Israelsmissionens regning.

Vi har intet behov for at begrunde, at vi på denne måde lader os bruge som *kanal* til at støtte palæstinensiske brødre og søstre. Vi er og forbliver *Israelsmission* – og bruger vore midler på Israelsmission. DMR-U-midler kommer imidlertid ikke i betragtning til støtte for jøder i Israel. Og vi håber, at vi ved at fungere som kanal kan være en støtte for forsoningsbestrebelse mellem palæstinensiske kristne og messianske jøder.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

Ungdomssekretær Peter Madsen, som i øvrigt blev ordineret i Haderslev Domkirke i slutningen af januar 2010, arbejder ihærdigt med lokalgrupperne godt bistået af IU's bestyrelse. Enhver ved, at dette ikke er let. Desto større er glæden over, at en række unge med glød og entusiasme er optaget af at række evangeliet tilbage til det jødiske folk. Som deres slogan lyder: ”Return to sender”.

IU's arbejde er ikke gjort lettere af, at de ikke de sidste år har modtaget støtte fra Dansk Ungdoms Fællesråd. Man havde håbet, at tilskud ville tilgå IU i året 2009 ud fra den aktivitet

de havde i 2008, men dette blev ikke tilfældet. Da Israelsmissionen landsstyre hørte om dette, blev det besluttet at yde IU et betragteligt lån, idet landsstyret tror på dette ungdomsarbejde og forventer, at IU i 2010 har et sådant aktivitetsniveau, at de i 2011 igen vil modtage støtte fra DUF. Vi håber stadig, at den endelige revision vil vise, at IU er tilskudsberettiget for 2009.

At IU ikke har ladet sig knække af pengeproblemer, fremgår blandt andet af, at de har arbejdet med en missionsudtalelse. Omdrejningspunktet er ”forsoning”, hvilket IU-formanden Peter Bach Nikolajsen vil komme ind på i sin beretning.

Økonomi og regnskab 2009

Budgettet for 2009 var på ca. 2.300.000 kroner. Heraf var der budgetteret med, at der skulle komme 1.525.000 kroner ind som gaver. Årsresultatet blev et overskud på 146.843 kroner, hvilket vi glæder os over. Der har været en lille øgning af gaveindtægter i 2009 i forhold til det foregående år, men der er behov for fortsat at arbejde med aktiviteterne i forbindelse med indsamling for at kunne følge med udviklingen.

Som jeg omtalte i sidste årsberetning, modtog vi en for Israelsmissionen meget stor arv på over 6 millioner kroner i 2008, hvilket har bevirket, at vores økonomiske situation er blevet væsentlig forbedret i forhold til tidligere. Dels i form af et betydeligt løbende afkast fra kapitalen, og dels i form af en stor reserve til stabilitet i arbejdet og til igangsættelse af eventuelle fremtidige projekter. Landsstyret har truffet beslutning om at lade kapitalen placere som en langsigtet investering og indtil videre alene bruge afkastet i den løbende drift af selskabet, dersom det er nødvendigt. Dette princip har i 2009 givet et endog særdeles tilfredsstillende resultat, idet en del af kapitalen har været placeret, så de store kursstigninger på aktier i 2009 har kunnet bidrage ekstraordinært meget til det samlede resultat.

Der er således hensat omkring 1.100.000 kroner til fremtidige opgaver. En hensættelse på denne betydelige størrelse hænger delvist sammen med, at landsstyret på sigt ikke kender de økonomiske virkninger af, at de fire selskaber i Christiansfeld i første omgang bliver reduceret til tre ved Mission Afrikas udtræden af samarbejdet per 31. december 2010, samt at betydelige udgifter må påregnes ved Israelsmissionens sandsynlige fraflytning fra Christiansfeld engang i velsagtens 2011.

Landsstyret har ved sit møde den 5. februar 2010 nedsat en arbejdsgruppe, der skal kulegrave den økonomiske situation og se på, om støtten til eksisterende samarbejdspartnere og projekter bør forøges, og/eller nye meningsfulde projekter skal findes og støttes.

Under alle omstændigheder er vores intention den samme, som jeg udtrykte sidste år vedrørende det store arveløb: ”Dette får os ikke til at læne os tilbage og slappe af. Vi vil fortsat knokle for, at vi, netop vi, du og jeg, vi og vores generation, udfylder vores missionsforpligtelse over for det jødiske folk. *Vi* med vore penge.”

Derfor: tak for støtten i 2009 og på forhånd tak for fortsat støtte i 2010.

Det fulde årsregnskab kan af interesserede rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat.

Fest – men fortab jer ikke i mindeåret

I 1935, da man fejrede Israelsmissionens 50-års jubilæum, sagde daværende formand, professor Frederik Torm i sin prædiken blandt andet: ”Vær tro mod øjeblikket. Fortab jer ikke i mindeåret i tanker om fortid og fremtid, men gør det lille skridt, som i dag skal gøres, med blikket rettet mod den sejrige, opstandne frelser.”

Ja, netop, må vi med vore ord få sagt noget tilsvarende til hinanden angående det ”øjeblik”, vi er ansvarlige for i vores tid, og være med til at give jøder mulighed for at møde Jesus som Messias og Herre, ham som hverken de eller vi kan undvære i liv og død – og med vores blik rettet mod Jesus, den korsfæstede og opstandne.

125 år er mange år. Foreløbig ser vi frem til de næste 1-2-5 år og glæder os over den opgave, som vi tror Gud har betroet os.